

מסורת הש"ס

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כב.

עין משפט
גד מצוה

בא א ב מיי פ"ד מהל'
שבועות הלכה א ב
סמג לאחין רמא טו"ע
י"ד פ"י רמא טו"ע א:
בב ג מיי פ"א מהל'
מדיס הל' ה סמג
לאחין רמא טו"ע י"ד פ"י
רמא טו"ע ט"ז י:
בג ד מיי שם הלכה ו
סמג שם:
כד ה מיי פ"ד מהל'
שבועות הלכה ח:
בה ו מיי פ"א מהל'
מדיס הלכה ו סמג שם
וענין השבועות וכו':
בז ז מיי פ"ד מהל'
שבועות הל' ח סמג
לאחין רמא:
בח ח מיי פ"ד מהל'
מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי בבב"ה דמי.
מפרש דשבעה כצריה
בבב"ה לפרשין דמי, כצריה
טעמא דמי משום דשביעית,
מפרש נמי ארבע אשכנז
לדמייהו עליה (לעיל כא).
כבר וזו הקדש. שאמר
לשון הקדש ונלשון קונס
והוא הדין נמי לא אחרת
אלא נלשון קונס (מדיס)
לה. לגימטא שם קונס כבר
זה הקדש. בין הוא בין
חבירו מעל. שרי
הקדש פסח סמג נלשון
(שם). לפיכך. הו"ל ויש
זה מעילה. יש לה
פדיון. ויחלף לחולין, דהוי
לשון הקדש (שם). כבר
זו עלי הקדש. כיון
לחמך על, עליה דעיה;
שויה הקדש, הוא מעל.
אלא אכל חייב נלשון,
חבירו לא מעל. דלא
אקריה אלא על ענינו וגי
פדיון הוי לחולין (שם).
לפיכך אין לה פדיון.
שהוא ענינו אין יכול
לפדותה ולעולם שהרי אמר
על, ולא על אחר, ואמר
אין יכול לעולם זה (שם).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה
שלא אוכל משתייה
אמאי אין מצטרפין.
ופריך רב פיתח שאני
שבועות והואיל חלוקות
הן לחטאות. פי' סתמא
בבב"ה ובבב"ה בכל
שהוא מה שאין כן
בקונמות לפיכך אין
מצטרפין; ואקשינן אי
הכי ר' מאיר תינח
שבועות משום דחלוקות
הן לחטאות לפיכך אין
מצטרפות. אלא בקונמות
אמאי פוטרי ר"מ. ואמרין
איפוך ואימא שבועות
בקינות כלומר מצטרפין
גמא ואולי ולית ליה לרב
נזילא הא שני קונמות
מעילה בקונמות והתניא

והרי מגדף. ה"נ הוה מני למפרך משבועת העדות והא
דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קבועה מיימי:
והרי הקדש. תימא מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן
מנינו מדבר ומציא קרבן על דבורו צלל שום מעשה שזה
מדבר ומציא קרבן צלל שום מעשה
כגון שבועה שאוכל ולא אכל אכל
הקדש מציא קרבן על מה שאכל
עשה מעשה: אבל בקונמות
דברי הב"ב שחזא. תימא דחמיר
קונס מהקדש (ו) ואיזו גופיה לא
אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש
זעי שזה פרוטה: מתוך שהלכות
דחטאות אין מצטרפין. פי' בקונס
אכל קונמות אס נהנה וחזר ונהנה
בהעלם אחד חדל הוא דמחייב
דכולה חדל מעילה היא דמתן ז'רף
את המעילה לזמן מרובה ואין נראה
להניח ראייה משם דהתם לחומרא
תנן ליה שאס נהנה מחזי פרוטה
וחזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה
מנכרף כחילו נהנה כל הפרוטה
צצת אחת ולא היה צריך לפרש אלא
דלענין חטאת חלוקה משום דחמיר
(ויקרא ה) לאחת מאלה אכל גבי
מעילה לא כתיב הכי: רבינא אמר
כי קאמר רב פפא למלקות ב'.
לרבינא נמי טעמא דרצנן דרצנן
פנחס דמסקין בסמוך וצא רבינא
לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון
דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא
לדבריהם דרצנן קאמר להו דקאמר
בסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי
מאיר לרצנן בההיא דתרייתא דמיימי
מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין
שבועות לקונמות וצין קונמות
לשבועות לא טעי מנא:

וחכמים

דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתייה אמאי אין מצטרפין
אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי
הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות והואיל חלוקות
לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות כקונמות
ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא
ההיא לענין קרבן דבעינן שזה פרוטה למימרא דסברי רבנן י"ש מעילה בקונמות
והתניא ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון כבר
זו עלי הקדש (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ
וחכמים
ונהנה בהעלם אחד חדל הוא דמחייב
מחדל מיימיהו נמי וכן לענין מלקות אס בהמראה אחת חדל הוא דלקי ואי צשני המראות אפי' מחדל מיימיהו שרי עובר וחזר
ועובר דמתנן (מכות דף כא). נזיר שהיה שומה יין כל היום כולו אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשמה אל תשמה והוא שומה חייב על
כל אחת ואחת: שבועות קונמות. מצטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. וצלא איפוך לא מיתרצא דאי הוה מתוך ר'
מאיר דאמר בקונמות אין מצטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן צין שבועות צין קונמות אמאי אין מצטרפין הרי על שתייה לא הוה
אלא אכילה אחת אכל השתא דאמר מצטרפות ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מדי: כי אמר רב פפא. בקונמות כל שהוא
למלקות קאמר וכי תניא ההיא דמצטרפין לענין קרבן מעילה וצירוף דקמני לאו למית אלא לשוב פרוטה: ויש לה פדיון.
שמופתס פדיונה ויהא ויחלף לחולין דבהקדש כתיב (ויקרא ח) ופדה עבדך: אין לה פדיון. להמירה לו שלא נאמר פדיון צאטורין:
ואכל

פנחס. רבינא אמר כי אימחר דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי
מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

טיפשות כו'. מדקמני מתני' [יט:] היכן מנינו כו' אלמא צעפר נמי צבית
בעינן: כי קאמרין. היכן מנינו כו' צמדי דבר אכילה קאמרין:
והרי קונמות. האומר קונס ככר זו עלי אוסר עצמו צלל שהוא
צבה דללקמן: כמפרש דמי. לפי שאינו מוכיר זה שם אכילה כל
שהוא קאמר: והרי מגדף. מצרך
את השם דפליג רבי עקיבא דלרצנן
צכריתות (דף ו). ואמר מגדף מציא
קרבן: והרי נזיר. שמדבר ואוסר
דצורו ומציא קרבן ציוס תגלמותיו:
על דבורו. שסחליף דבורו: והרי
הקדש. שמדבר ואוסר דצורו את
שהוא מקדש ואס החליף דצורו
ונהנה ממנו מציא קרבן מעילה:
והרי קונמות. שלא אסרה אלא עליו
ואס אכל ממנו קס"ד דמציא קרבן
מעילה שהקונס לשון הקדש הוא:
אין מעילה בקונמות. דלא קרינן ציה
מקדשי ה' (ויקרא ה) שרי חולין הוא
אכל כל אדם: מהו דסימא אטעוס
נמי. לשון אכילה הוא דאמרי אינשי
נטעוס מדי: קונמות כיון דלא
מדבר שום אכילה דמפרש דמי
לדברי ר' עקיבא דמי
בתחלת כריתות בחוטפתא
המגדף ר' עקיבא מחייב
קרבן שנאמר בו כרת כו'.
ודחי' שאני מגדף דמדבר
וחוטא הוא. כי קאמר
מדבר ואוסר עצמו:
ואקשינן והרי נזיר כיון
דאמר הרני נזיר
בין ובטומאה ובתולדות
ומביא קרבן. ודחי' שאני
נזיר דלא מיימי קרבן אלא
לאשרווי ליה איסוריה.
כי קאמר דמיימי קרבן
אדבוריה קאמרין: ולא
והרי הקדש דאדבוריה
נאסר והתנה מנח חייב
קרבן. ודחי' שאני הקדש
דלכולי עלמא איסוריה
שהו מה שאין כן
בשבועות: והרי קונמות
פי' האומר קונס ככר
זה עלי. ודחי' קאמר
רבנן אין מעילה בקונמות
כלומר המעל בקונמות
לא מיימי קרבן: אמר
רבא מחלוקת ר' עקיבא
וחכמים בסתם. אבל
במפרש שבועות דברי
הכל כל שהוא. והני
מילי בנשבע באכילה
אכל נשבע שלא אטעוס
דברי הכל כבר שהוא
חייב. אמר רב פפא
מחלוקת בשבועות אבל
בקונמות כיון דלא מדבר
שמה דאכילה דברי הכל
בכל שהוא דכבריה דמי:
ואתווינן עליה. והתני שני
קונמות מצטרפין שני
שבועות אין מצטרפין.
ר' מאיר אומר קונמות
כשבועות. פי' האומר
קונס כשר זה עלי ופת
זה עלי כרית משניהם
במסורף והאוכל חייב.
אכל נשבע. עליון אין
מצטרפין אם הקונמות חייבין עליון בכל שהוא צירוף למח להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה
ומפת זו עלי קונס. דכיון דאדבר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכיות. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

(א) [למן עמוד ע"ש],
(ב) [מדיס לה.], (ג) [לשון
כא: (ד) אטעוס נמי. כלי' (ה) (ו) מדיס לה. ע"ש,
(ז) הריעבין מ"ו, (ח) [ע"ש],
(ט) [ויקרא פרק טו],
(י) [ויקרא ה].

הגהות הב"ח

(א) גמ' שלא אוכל שם
ואכל כגמ' תפשוט עד
כלי' (ב) תוס' ד"ה אכל
וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בעיא דרבא דהוה
בעי בנשבע שלא אוכל
עפר. ודחי' כי קאמרין
דליכא אכילה בפחות
מכיות מבדי דבר אכילה
הוא עפר לאו בר אכילה
הוא: אמר להו ר' עקיבא
היכן מנינו במדבר מביא
קרבן שזה מדבר ומביא
קרבן. ואקשינן והרי מגדף
לדברי ר' עקיבא דמי
בתחלת כריתות בחוטפתא
המגדף ר' עקיבא מחייב
קרבן שנאמר בו כרת כו'.
ודחי' שאני מגדף דמדבר
וחוטא הוא. כי קאמר
מדבר ואוסר עצמו:
ואקשינן והרי נזיר כיון
דאמר הרני נזיר
בין ובטומאה ובתולדות
ומביא קרבן. ודחי' שאני
נזיר דלא מיימי קרבן אלא
לאשרווי ליה איסוריה.
כי קאמר דמיימי קרבן
אדבוריה קאמרין: ולא
והרי הקדש דאדבוריה
נאסר והתנה מנח חייב
קרבן. ודחי' שאני הקדש
דלכולי עלמא איסוריה
שהו מה שאין כן
בשבועות: והרי קונמות
פי' האומר קונס ככר
זה עלי. ודחי' קאמר
רבנן אין מעילה בקונמות
כלומר המעל בקונמות
לא מיימי קרבן: אמר
רבא מחלוקת ר' עקיבא
וחכמים בסתם. אבל
במפרש שבועות דברי
הכל כל שהוא. והני
מילי בנשבע באכילה
אכל נשבע שלא אטעוס
דברי הכל כבר שהוא
חייב. אמר רב פפא
מחלוקת בשבועות אבל
בקונמות כיון דלא מדבר
שמה דאכילה דברי הכל
בכל שהוא דכבריה דמי:
ואתווינן עליה. והתני שני
קונמות מצטרפין שני
שבועות אין מצטרפין.
ר' מאיר אומר קונמות
כשבועות. פי' האומר
קונס כשר זה עלי ופת
זה עלי כרית משניהם
במסורף והאוכל חייב.
אכל נשבע. עליון אין
מצטרפין אם הקונמות חייבין עליון בכל שהוא צירוף למח להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה
ומפת זו עלי קונס. דכיון דאדבר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכיות. ואקשינן אי הכי גבי שבועות